

ZEECULENTA

22e jaargang 2013

Afdelingsnieuws van de afdeling Zeeland van de Nederlands-Belgische Vereniging van liefhebbers van cactussen en andere vetplanten, "SUCCULENTA".

WWW.ZEECULENTA.NL

info: post@zeeculenta.nl

Bij Intratuin komen je ideeën tot bloei.

**Koudekerke
Galgeweg 5
Tel: 0118-551623**

COLOFON

"Zeeculenta" is het afdelingsnieuws van de afdeling Zeeland van de Nederlands-Belgische Vereniging van liefhebbers van cactussen en andere vetplanten, SUCCULENTA.

Opgericht 12 maart 1968.

De afdeling Zeeland komt maandelijks bijeen op de laatste vrijdag van de maand (met uitzondering van de maanden juli en december).

Plaats : Heer Arendshuis, Torenring 46, 4458 BC 's-Heer Arendskerke.

Aanvang : 20.00 uur.

De afdelingscontributie bedraagt € 20,-- per jaar.

Gironummer 2645478 t.n.v. Succulenta Zeeland te Middelburg.

BESTUUR:

Vacant

Sandra van Offenbeek

Kees de Bonte

voorzitter/penningmeester

secretaris

bestuurslid

Secretariaat:

Schoolstraat 26

4417 AB Hansweert

Tel.: 0113-383290

e-mail: cactus.sandra@zeelandnet.nl

REDACTIE:

Tonnie de Rijke

Piet van de Vrede

Bertus Spee

hoofdredacteur

redactielid

redactielid

Redactie:

Noordweg 444

4333 KL MIDDELBURG

Tel.: 0118-615047

e-mail: thonderi@hetnet.nl

=====

(Voorlopige) Agenda afdeling Zeeland 2013.

22 februari 2013

Quiz.

29 maart 2013

Ruta-Norte-2 door Tonnie de Rijke.

26 april 2013

Digitale fotowedstrijd.

=====

TE KOOP: cactusmeststof, bims, etiketten, watervaste pennen en andere benodigdheden voor onze hobby. Belangstellenden kunnen contact opnemen met Han Mesu (0118-615702).

Uitnodiging

Voor de bijeenkomst te houden op vrijdag **22 februari 2013** in het Heer Arendshuis, Torenring 46 te 's-Heer Arendskerke.

Aanvang: 20.00 uur

PROGRAMMA

1. Opening en extra verloting.
2. Notulen, ingekomen stukken en ander nieuws.
3. Rondvraag en praatje van Han.
4. Pauze en plantenverloting, de planten worden geleverd door Kees de Bonte.
5. Quiz verzorgd door Piet van de Vrede.
6. Sluiting.

Namens het bestuur, Sandra van Offenbeek, secretaris.

=====

Verslag van de bijeenkomst van 28 januari 2013.

Even na achten opent Piet van de Vrede de vergadering. Afzeggingen van Adri van Liere, Bertus Spee en Bea van IJzendoorn. We zijn met 12 man aanwezig. De eerste vergadering van het jaar op een nieuwe lokatie. Iedereen is wel positief, gezellige zaal en bar. Piet vertelt dat hij onze sponsors heeft geschreven. Ze zeggen nog te willen sponsoren. De meeste leden hebben hun e-mailadres naar ons toegezonden. Er worden nu nog maar 6 boekjes gedrukt. Voor de extra verloting is er deze keer niets. Op de vraag of er op- of aanmerkingen zijn voor de notulen van 30 november, geen commentaar, is ook weer een tijd geleden.

Als ingekomen stuk een e-mail van Gerard Rutten. Om leden wat meer bekend te maken met zaaien stelt het clichéfonds dit jaar gratis zaden beschikbaar. Eind januari weten ze wat er nog beschikbaar is. Ze willen wel graag een terugkoppeling van ervaringen. Han Mesu vertelt over zijn ervaringen bij de ambachtsmarkt bij de fam. Kesterloo, 15 dec. J.I. Vrijdagmiddag mocht hij de stand al inrichten, had voor dit doel cactussen met sierpot aangeschaft, potmaat 6.5 voor 1.50 euro, is haast voor niets. Begon om 9.00, maar om half 1 nog niets verkocht. Totaal voor 25 euro verkocht, waarvan 10 euro stageld. Was dus helaas geen succes. Joke van Lavieren zou nog graag een boekje even willen inzien, aangezien ze geen printer heeft. Er zijn een aantal die hem gedrukt heeft dus dit komt goed. Han vertelt nog dat hij geen acceptgiro kreeg van de Belgische vereniging, waarvan het lidgeld 24 euro is. Dat is natuurlijk ook gemoderniseerd en gaat via internet. Hij belde iemand hierover, die had als

reactie hierop dat hij een gelukkig mens was. Met de vraag hoezo, zegt de man, omdat hij geen computer heeft. Hijzelf had er ook geen. Voor de zaadlijst komt het op 20 soorten, bijna iedereen zegt toe zaden te kopen.

Volgt het voorlezen van de jaarverslagen. Tijdens het voorlezen, ontdekte ik zelf een fout, en Herman Weezepoel had nog een punt. Dus in de gewijzigde vorm word hij opgestuurd. Die van de penningmeester houden we nog tegoed. Helaas geen aanmeldingen voor het voorzitterschap. Hierop volgt een discussie. Mochten je je nog bedenken, we horen graag van jullie. Kees de Bonte bedankt Piet voor zijn inzet van de afgelopen jaren. Na de pauze boekenverkoop, opbrengst 55.50, met dank aan Koos de Meij, de ze geschonken had. Kees komt nog even met het feit dat 29 maart Goede Vrijdag is, hij kan dan niet. We hebben geprobeerd deze te verzetten, maar de week ervoor was de zaal al geboekt. Dus we houden het gewoon op 29 maart. Niemand heeft planten meegenomen om op naam te zetten, dus er wordt over en weer nog wat gekletst. Piet sluit voor de laatste keer de vergadering rond kwart voor elf af. *Namens het bestuur, Sandra van Offenbeek, secretaris.*

=====

Uit den ouden doosch.

In de bibliotheek is de CD opgenomen met daarop de Succulenta's van 1919-1943. De komende uitgaven gaan we hieruit wat interessante en leuke items in "Zeeculenta" plaatsen. Volgende wetenswaardigheden komen uit de jaargang 1931. NB. Plantennamen komen ook uit den ouden doosch. In de afgelopen 85 jaren is er nog al het een en ander veranderd in de naamgeving, hecht hier dus niet al te veel waarde aan.

ETIKETTEN.

Een onzer getrouwe lezers die z'n aardigheid van de gewone houten etiketten af heeft, vroeg onlangs: „Hoe doet een ander dat nu? Ik heb al verschillende verzamelaars bezocht en allen doen het verschillend. Ik zag er, die de naam op een papiertje geschreven in een glazen of celluloid buisje staken, dit sloten en het buisje in de potaarde staken of aan een ijzerdraadje lieten bengelen. Anderen schreven de naam op een zinken plaatje, anderen op een reepje matglas. Weer anderen geven slechts een nummer aan hun plant en houden een kaartsysteem bij. De vraag is nu maar: wat is het beste?" Inderdaad is over etiketten al heel wat geschreven. Houten etiketten mogen goedkoop zijn voor blijvende plantencollecties zijn ze praktisch gesproken onbruikbaar. De chaotische naamverwarring welke er soms bestaat, is voor een groot deel te wijten aan het houten steeketiket. Het verstrekken van een nummer aan elke plant is ook niet aan te bevelen, want men leert er de namen der planten moeilijker door onthouden, terwijl men, om zich te oriënteren, steeds de bijbehorende genummerde namenlijst moet raadplegen. Wil men zich spoedig met de namen der planten vertrouwd maken, dan dient bij elke plant een duidelijk geschreven en zuiver gestelde naam aanwezig te zijn. Nu bestaan er wel zeer mooie porceleinen etiketten met ingebrande namen, doch deze zijn

duur en kunnen, als de planten verloren gaan, niet weer voor een ander doel gebruikt worden. Zinken etiketten en glasbuisjes waarin een papiertje geschoven wordt schijnen in de praktijk ook niet al te best te voldoen. Zeer eenvoudig, uiterst practisch en bovendien zeer goedkoop is een etiket vervaardigd uit een reepje *fijn korrelig matglas*. Op de matte zijde wordt de naam met Oost-Indische inkt geschreven, en de gladde kant met witte verf beschilderd. Op zoo'n etiket komen de namen duidelijk uit, het glas is onverslijtbaar en gaat niet tot rotting over, wat bij houten etiketten spoedig het geval is en dan aanleiding kan geven tot zwamwoekering, zoodat ten slotte de potkluit geheel vergiftigd wordt en de planten gaan kwijnen. Met een goeden glassnijder kan iedereen uit een stuk van dit fijn korrelig matglas gemakkelijk reepjes snijden van bv. 10 a 12 cM. lengte en 2 cM. breedte, of zooveel kleiner of groter, al naar gelang men verkiest. Duurzaam en billijk zijn ook de tegenwoordig in den handel verkrijgbaar zijnde z.g. Excelsior-etiketten, welke uit een mengsel van celluloid en leder worden vervaardigd, tegen alle weersomstandigheden bestand, en tevens onbreekbaar zijn. Bij deze etiketten is een speciaal daartoe bereide inktsoort verkrijgbaar, welke niet verbleekt door vocht en fel zonlicht. Terloops vermelden wij nog, dat men de etiketten steeds van boven naar beneden behoort te beschrijven. Is het onderste gedeelte op den duur minder leesbaar geworden, dan kan uit het begin toch steeds de naam met zekerheid worden afgeleid. G. D. D.

=====

HET 'S ZOMERS INPOTTEN VAN SUKKULENTEN IN ROTSPARTIJEN.

door PFARRER BERTRAM-BINDERSLEBEN.

Als iemand zo gelukkig is, dat hij beschikken kan over een zo zonnig mogelijk plekje op zijn erf, in zijn tuin, of desnoods ergens anders, als 't maar tegen beschadiging door dieren beschermd is, waarom zou hij dan zijn kaktussen en andere vetplanten, die in de potten kunnen blijven, niet de vrijheid gunnen, door lucht, licht, dauw en regen te worden omspoeld? Wat zijn ze daar dankbaar voor! Vergelijk slechts het armzalige groeien in de droge, verbruikte, stoffige kamerlucht met de welige groei en het frisse aanzien van dezelfde planten in de vrije buitenlucht. Zo vlak op de grond, en niet het licht onderschept door een muur als bij de plaatsing op een vensterbank, werkt ze op zijn best. Het lijkt mij niet overbodig, nog eens de aandacht te vestigen op de weldaad, hiermee onze sukkulenten bewezen, want zekere overgeleverde vooroordelen zijn nog maar al te vastgeworteld. Een lange rij vetplanten wordt in de kamer opgesloten, omdat ze zich zogenaamd slechts daar thuis voelen. Laat ik maar eens één soort noemen. Men staat er verstomd van, als men ziet, hoe de in huis zo traag groeiende eierplanten (*Pachyphytum oviferum* e.a.) in de vrije lucht groeien als kool. En dan die vrees voor het naar buiten brengen van importen! Bij andere, goedkopere kultuur-sukkulenten waagt men het al gauwer. Maar die dure tropenplanten in onze gure lucht te „vermoorden“, zou dat geen zonde zijn? Zeker, het kan niet met alle. Niet iedere import leent zich er voor, zooals ook niet

ieder hoekje grond geschikt is voor een rotspartij. Om een voorbeeld te geven zou ik graag eens vertellen, hoe gunstig mijn rotspartijen gelegen zijn. Op 300 M. boven A. P., 5 K.M. ver van de dampkring der grote stad. zonder overlast van de rook van fabrieksschoor-stenen, op een vlakke onbeboste hoogvlakte heb ik mijn erf en voortuintje op het zuiden, aan den noordkant door mijn pastorie beschut. Wij hebben veel regen en wind, die het Thüringerwoud in 't westen ons stuurt, maar zelden storm en zeer zelden hagel. Dit laatste tekort is zeer gunstig, hoewel mijn planten ook al enige keren zo goed als onbeschadigd een flinke hagelbui verduurd hebben. Van half Mei tot bijna half Oktober breng ik de planten buiten. Is in de laatste weken het weer al te regenachtig en zijn de nachten al te koud, dan breng ik de importen wat eerder in hun winterkwartier. Deze importen hebben zelfs van wat veel regen in de zomer geen last. Ik heb de overtuiging gekregen - en sukkulentenvrienden, die mij bezochten ook — dat zij buiten een veel bevalliger, natuurliker voorkomen krijgen, dan in de altijd warme, dampige broeibak, die de planten maar verwekelikt en vatbaar voor ziekten maakt. Daarom zou ik er nog eens op willen wijzen, dat men niet gedachteloos handelen moet. maar dat de beslissing over het buitenbrengen van een soort moet afhangen van langere ervaring, door beproeven en waarnemen gekregen. Het staat in 't algemeen lang niet vast, dat bijvoorbeeld een krachtige *Echinocactus cylindraceus*, een *Mamillaria rhodantha Pfeifferi*, een *Mamillaria spinosissima* var. *sanguinea* e.a., die als importen bij mij ongedekt heel goed groeien, het ook ergens anders zonder nadeel in de vrije lucht uithouden zullen. Een eerste voorwaarde is natuurlijk altijd, dat alleen goed bewortelde en reeds aan ons klimaat gewende planten uitgekozen worden. Zonder twijfel kunnen we voor de toekomst nog veel verwachten van de vondsten van nieuwe soorten in het hooggebergte - - ik wijs op de opzienbarende berichten van plantenzoekers als Fric, Friedrich Ritter, Curt Backeberg e.a. Instinctief zorgen wij er wel voor, dat de „fijnere" soorten, zoals de behaarde *Pilocereussen*, de wollig-zijdeachtige *Echinokaktussen* en *Mamillaria's* een beschutte plaats krijgen. Bij mij blijven ze ook in een kamerkasje, aan alle kanten beschenen en nauwlettend gelucht. Maar ook hier zou men verschil kunnen maken naargelang van de meer of mindere zwakte, al was het alleen maar tegen aanhangende verontreiniging. Een *Echinocactus* de *Laetii* bijv., die zeer geschikt is voor een vrije stand in de zomer, schudt de bij harde regen opspringende gronddeeltjes met zijn zedig haar van zelf af, terwijl een zacht zijden kleed door de wind reeds verfrommeld wordt. Dit moest ik vooropzetten, om nu volgens twee hoofdbeginselen het inpotten in steenbedden toe te lichten, 1e met het oog op *de gezondheid*, 2e met het oog op *de schoonheid*, de *smaakvollegroepering* der planten. Over het vrije uitplanten van winterharde sukkulenten, die voortdurend, dus ook 's winters staan blijven, of over het slechts tijdelijk planten van niet winterharde in de zomermaanden, behoef ik niet uit te wijden, want de regels voor hun kultuur zijn eigenlijk dezelfde. Het uitplanten voor altijd heeft veel voor. maar niet het tijdelijk uitplanten in rotspartijen, omdat dan bij het opnemen in de herfst het

wortelgestel zo licht zwaar beschadigd wordt. En het gevolg daarvan is zo gemakkelijk rotten — dus de dood. Wat nu de voor de gezondheid der planten belangrijke beginselen betreft, moeten we het eerst de bouwwijze der rotspartij nagaan. Als men daar bij sukkulentenvrienden eens naar kijkt, moet men helaas nog al te dikwijls het gebrek aan begrip van de allereerste natuurlijke behoeften der vetplanten vaststellen, ze moeten behoed worden voor staanblijvend water, ook 's zomers. Zeker, men kan de potten tot de rand in de grond zetten, zooals men veel sukkulentensoorten in massa uitplant als versierende rand om bedden, ter vervanging van andere plantenfamilies, maar vooropgezet moet worden, dat de grond goed doorlatend moet zijn, en dat niet de stand van het grondwater zo hoog is, dat de ondergrond voortdurend nat is. In de meeste gevallen komt men er niet zonder een bijzondere bouw af. Het kan een natuurlijke, het kan ook een kunstmatige zijn, door mensenhanden gemaakt. De natuurlijke heeft men, als het terrein wat afhelt, als het water langs de terrasvormige stenen vlug wegloopt. Meestal moet men hier nog wel wat meehelpen. Waar men echter op vlak terrein een rotspartij maakt, met blijvend materiaal, met stenen, moet het een pyramide of een halve bolvorm worden. Het is aan te bevelen, de zo opgestapelde stenen, zowel voor het goed vastliggen, als om de uit de gaatjes der potten of over de rand komende wortels voedsel te geven, met klei of zandige aarde aan te vullen. Dit zij dus het eerste gebod: een droge standplaats! Ook van boven beschutting tegen water, dat van bomen, goten, of vooruitspringende muren druipt. De grootte der bedden hangt natuurlijk af van de gegeven plaats, van de voorhanden hoeveelheid planten en niet minder van een voldoende hoeveelheid geschikte stenen. Ik zal hierop later nog terugkomen, nu wil ik als voorbeeld de afmetingen van drie mijner rotspartijen opgeven. Het grote ligt vrij naar oost, zuid en west. Er achter ziet men hoog gaas, dat met vlug groeiende pronkbonen beplant is, om dit naar het noorden niet meer voldoende door de stalmuur beschutte bed tegen ruwe wind te beveiligen. De grootste lengte is 2,60 M., de breedte aan twee zijden 1,75 M. en bij de bocht in het midden 1,15 M. De hoogte klimt van een gemiddelde pot tot ongeveer 30 c.m.

=====

Zuid Afrika – Namibie 2011.

Donderdag 3 nov. Uis – Ugab rivier v.v.

Vandaag gaan we op zoek naar olifanten, na het ontbijt rijden we met Basil in een oude Landrover naar de Ugab rivier, door een heel mooi gebied, Basil kent de namen van alle planten die hier voorkomen zoals de Moringa, Euphorbia virosa en Boskia foetida, ook zien we veel hagedissen op de warme rotsen, na 30 km rijden we de droge rivierbedding in en volgen deze enkele kilometers, we speuren langs de dicht begroeide oevers en zien dan verse sporen in het zand, de olifanten zijn hier in de buurt, wat verderop keren we en rijden terug, even later zien we plots de eerste olifant tussen de struiken, hij staat rustig te drinken, we stoppen er 20 meter vandaan en maken vele foto's, even later steekt hij vlak voor onze auto de rivierbedding over, heel indrukwekkend en om stil van te

worden. We rijden verder en even later spotten we aan beide kanten van de rivier nog 2 groepen van totaal zo'n 15 olifanten, er zijn ook jongen bij, ze zijn druk met eten en rukken hele takken van de bomen, we gaan lekker onder een boom staan en bekijken het hele gebeuren op ons gemak, er steekt nog een groepje over en je voelt je heel nietig bij deze enorme beesten. Wat later rijden nog een stuk oostwaarts door de bedding en zien overal sporen, verder zien we in de bomen nog enkele grote neushoorn vogels, na al dit moois rijden we terug naar Uis, We stoppen nog bij een groepje Ovahimba vrouwen die sierraden verkopen langs de weg, ze zijn niet erg aardig en alleen maar op geld uit, de volgende ochtend zien we dezelfde vrouwen bij de supermarkt, ze hebben ook al een mobieltje!!! Terug van deze geslaagde missie drinken we eerst een biertje, het is nu te warm om wat te doen, 37 graden, dus verpozen we de hele middag in het zwembad. Tegen vijven gaan we nog wat rondkijken in de buurt en rijden zuidwaarts de C35 op, na 15 km draaien we rechts de D2342 op richting Brandberg, na luttele kilometers spotten we grote populaties van Aloe asperifolia op de grote vlakte, er zijn heel oude planten bij, goed is te zien dat ze kruipend groeien, enkele planten staan in bloei en ook vinden we enkele kleine Quaqua mamillaris, we rijden wat verder tot bij wat lage rotsen en snuffelen een poosje rond, hier vinden we de heel bijzondere Adenia pechuelii, een grote caudex vormend, vervolgens rijden we naar Rots no. 1, een grote koepelberg midden in de vlakte, we klimmen hier naar boven maar vinden weinig planten, alleen flinke Commiphora's, we zien hier de zon ondergaan en rijden dan terug naar Uis, nu beginnen we aan ons avond ritueel, biertje, wijntje en lekker eten, wat kan het leven mooi zijn, het is flink afgekoeld als we onze kamers opzoeken, er lijkt ander weer op komst.

Vandaag 120 km.

Vrijdag 4 nov. Uis – Omaruru – Otjiwarongo.

Vanochtend is het bewolkt met wat lichte regen, we ontbijten licht, we zijn de eieren met spek en worst een beetje zat, hierna rijden we even bij Sakkie Rothmann langs die woont hier en is de schrijver van het boekje Aloen Namibias, we krijgen enkele nuttige tips van hem, dan nemen we afscheid van onze vrienden en koersen oost op Omaruru aan, we volgen de C36 en de omgeving wordt alsmaar groener en struikachtiger, geen succulentengebied. In Omaruru drinken we koffie en doen wat boodschappen, ook zien we hier mensen van het aparte Herrero volk, bijzonder gekleed en heel trots van voorkomen, nu rijden we noord de C33 op, bij km 540 stoppen we nu bij een grote rotspartij en klimmen hier omhoog, we zien hier enorme Aloe littoralis tot wel 5 m hoog, Moringa en Cyphostemma currori, dan gaan we door tot bij Kalkfield en draaien oost de D2414 op, wat verder volgen we dan de D2483, door een dicht met struiken begroeid gebied, na zo'n 42 km stoppen we bij een rotsachtige heuvel en lunchen hier, dan gaan we hier op onderzoek en komen even hogerop enorme grote Cyphostemma currori tegen, sommige we 5 m hoog

met metersdikke stammen, ook hier weer mooie populaties van *Aloe littoralis*, van zaailing tot enorm lang, jammer genoeg is het nog steeds bewolkt, niet gunstig voor mooie fotos, we vinden ook een aparte *Solanum* en grote bollen van *Boophone*. Dan rijden we door lichte regenbuien verder tot aan de hoofdweg B1 en gaan hier noord, nu kan het gas er op en spoeden we nog 64 km naar Otjiwarongo, we hebben al een accommodatie uitgezocht in onze uitgebreide documentatie en komen bij het Falcons Nest terecht. We betrekken hier 2 mooie kamers en ook nog vrij goedkoop, we blijven hier 2 nachten, na een koel biertje kijken we even in het stadje rond, er is niks te beleven, blijkbaar hebben de arbeiders geld gebeurd want bij de slijterijen is het erg druk. Tegen de avond lopen we naar restaurant Cest ci Bon, lekker eten en goede wijn, gezelligheid kent geen tijd en we zijn de laatsten die vertrekken, achter ons gaat het licht uit.

Vandaag 335 km.

(wordt vervolgd)

Bertus

12 oktober 2011; Antofagasta - Calama - San Pedro de Atacama (631 km./7 foto's)

Een rijdag, niet leuk, maar als we naar het toeristenstadje San Pedro de Atacama willen zullen we hier doorheen moeten. Bovendien voel ik me niet heel erg lekker. Wij kunnen ons "niks" helemaal niet voorstellen, maar heb je al eens een hele dag door niks gereden? Dan moet maar eens door de Atacamawoestijn rijden. Er was echt een hele dag geen te zien. Af en toe een hutje of een kleine nederzetting, maar voor de rest zand, zand en

zand. Om 1 uur zijn we al in San Pedro de Atacama en vinden heel schappelijke cabañas, Hotel Hoiri Ckunza. We blijven hier twee nachten om de toeristische attracties te bezoeken. Ik voel me zo beroerd en heb koorts dat ik om 1 uur mijn bed induik terwijl de anderen op flamingojacht gaan. Of ik nu teveel met de airco op mijn hoofd heb gezeten, hoogteziekte heb (we zitten hier boven de 2.000 meter en zijn snel gestegen) of oververmoeid ben weten we niet, maar 12 uur in bed met een handvol pilletjes helpt misschien. Als de anderen terugkomen hoor ik van hen teleurstellend dat ze de flamingo's alleen in de verte als stipjes hebben gezien. Bovendien stegen ze tot 3.500 meter en dat zo snel dat Aad hoofdpijn kreeg. Dat is een teken dat je snel terug moet. 's Avonds ben ik ook niet mee gaan eten, hopelijk gaat het morgen beter want ik wil de geisers wel zien.

(wordt vervolgd)

Antonio El Rico

Kom vlinderen bij Zeeland's
meest complete dagje uit ...

Vlindertuin/Tropical Zoo Berkenhof:

- Schitterende tropische tuin met tal van kleurige vlinders, vogels, reptielen en insecten. Prachtige cactustuin, aangelegd door Succulenta afd. Zeeland
- Sfeervol restaurant met wel 200 zitplaatsen en een ruim aanbod aan scherp geprijsde groepsarrangementen

De vlinders krijgen
vrienden!

Langeweegje 1.0a Kwadendamme
tel: 0113-649729 www.tropicalzoo.nl

Afzender: redactie *Zeeculenta*
Noordweg 444
4333 KL MIDDELBURG